

Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság
67. Pf. 630.472/2017/3.

A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság

képviselt

által

Banküzlet Vagyonkezelő és Hasznosító Zrt. (1125 Budapest, Fogaskerekű u. 4-6.) felperesnek

alperes ellen

lízingdíj megfizetése iránt indított perében a **Pesti Központi Kerületi Bíróság 25.P.92.242/2016/9.** sorszámú ítélete ellen a felperes által 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 40.000.- (negyvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 80.000.- Ft perköltséget.

Ítéletének tényállásaként rögzítette, hogy a felperesi jogelőd, a Lombard Lízing Zrt., mint lízingbeadó és az alperes, mint lízingbevevő között 2009. március 27. napján [] számon lízingszerződés jött létre a [] forgalmi rendszámú, Ford (D) Focus C-Max Kat. 2003-Focus C-Max 1.6 VCT Trend típusú gépjármű megvásárlása céljából. A szerződés 4. pontjában a felek megállapodtak abban, hogy az alperes a normál deviza alapú finanszírozás szerinti elszámolási módot választja. Mértékadó devizanemként CHF került rögzítésre. A törlesztőrészletek száma 96

hónap, a havi törlesztőrészletek összege -az első havi 520.000.- Ft lízingdíjat követően- 38.421.- Ft azzal, hogy a szerződés szerint az összes lízingdíj 4.208.416.- Ft.

Az alperesi fizetési kötelezettségeit nem teljesítette maradéktalanul, ezért a felperesi jogelőd a 2010. szeptember 20. napján kelt előzetes fizetési felszólítást követően a szerződést a 2010. október 19. napján kelt levelével azonnali hatállyal felmondta. Az erről szóló értesítés az alperes címéről „nem kereste” postai jelzéssel érkezett vissza, ezért azt az alperes részére szabályszerűen kézbesítettnek kell tekinteni.

A felperesi jogelőd a perbeli szerződésből eredő követelését 2012. július 10. napjával a felperesre engedményezte. A felperes a tértivevény tanúsága szerint az alperest az engedményezés tényéről szabályszerűen értesítette, egyúttal a fizetésre felszólította. Ezen értesítés az alperes részére 2012. augusztus 15. napján szabályszerűen kézbesítésre került.

A felperes keresetében lízingdíjtartozás jogcímén 500.000.- Ft tőke, 58.956.- Ft lejárt esedékességű késedelmi kamat és költség, valamint a tőke összege után 2012. július 11. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeres mértékének megfelelő mértékű késedelmi kamat, valamint a perrel felmerült költségeinek megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Az alperes - vitatva annak jogalapját ésösszagszerűségét - kérte a kereset elutasítását és felperes perköltségben marasztalását.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a felek által nem volt vitatott, hogy a felperesi jogelőd, illetőleg alperes között lízingszerződés jött létre, a szerződés teljesítése nem a szerződésnek megfelelően történt, ezért a felperesi jogelőd a szerződést felmondta. Tényként állapította meg a csatolt engedményezési nyilatkozat alapján, hogy a felperes a perbeli követeléshez a Ptk. 329. §-a alapján engedményezés útján jutott.

A felperes által a peranyag részévé tett okiratok alapján csak azt tudta megállapítani, hogy a felperesi jogelőd először 2010. szeptember 20. napján szólította fel az alperest az általa nyilvántartott tartozás megfizetésére, majd a 2010. október 19. napján kelt levelével a perbeli szerződést felmondta. Mindezek mellett a felperes 2011. augusztus 01. napján kelt elszámolást, illetőleg 2015. október 13. napján kelt felszólítást csatolt. Az alperes a keresetösszagszerűségének vitatása mellett nem ismerte el tartozása fennállását, így a felperesnek tényelődadását bizonyítékokkal kellett alátámasztania. A tárgyalást mulasztó felperesnek a követelése alapjául szolgáló tényeket és ezek bizonyítékait kellett előadnia.

A felperes által előterjesztett fizetési felszólításokat okirati bizonyítékként nem, csupán a felperes nyilatkozataként értékelhette, tekintettel arra, hogy ezen okiratok csak azt bizonyították, hogy a felperesi jogelőd, illetőleg a felperes különböző időpontokban milyen alperesi tartozásokat tartott számon. Önmagukban a felperesi nyilatkozatok azonban elégtelenek voltak a keresetösszagszerűségének a bizonyítására. A felperes nem terjesztett elő olyan bizonyítékot, bizonyítási indítványt, amely megalapozhatta volna a kereset szerinti igényét, vagyis a felperes nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének. Erre tekintettel a

kifejtettek okán a Pp. 199. § és 206. § (1)-(2) bekezdései figyelembe vételével a keresetet elutasította. A bizonyítatlanságra alapított elutasításra tekintettel az ezen kört meghaladó alperesi védekezésben foglaltakat érdemben nem vizsgálta.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával az alperes kereset szerinti marasztalását, másodlagosan a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság a per újabb tárgyalására és új határozat meghozatalára utasítását kérte.

Fellebbezésének indokolásában előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem megalapozott, ugyanis az ügyben rendelkezésre álló valamennyi okirati bizonyítékot becsatolta, amelynek alapján a tényállás, valamint a felperesi követelés jogalapja és összepszerúsége megállapítható. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése során olyan lényeges eljárási szabálysértést követett el, amely az ügy érdemi elbírálására kihatással volt. Az elsőfokú bíróság ugyanis a csatolt bizonyítékokat nem értékelte egyenként és összességükben, ennek folytán a tényállást nem megfelelően állapította meg, tulajdonképpen tényállás sem kerül megállapításra. Kiemelte, hogy követelése jogalapjának és összepszerúségének megállapítása során csak a felperesi jogelőd nyilvántartásai alapján tudja a követeléseit igazolni, amelyre vonatkozóan bejelentette a keresetlevelében, hogy alperes a követelés engedményezését követően semmilyen befizetést nem teljesített, így a követelés tőkeösszege az engedményezést követően változatlan. A felek közül felperes, valamint felperes jogelődje rendelkezik azokkal az erőforrásokkal, személyi állománnyal és infrastruktúrával, hogy a lízingdíjak törlesztésére vonatkozó adatokat megfelelően kezelni tudja. Ennek szabályait a pénzforgalmi és a hitelintézeti törvény kógens előírásai tartalmazzák, amelyek felperes jogelődje számára kötelezőek és azok betartását az MNB folyamatosan ellenőrzi. Az átlagos fogyasztótól nyilvánvalóan nem várható el, hogy a törlesztésre vonatkozó adatokat folyamatosan, naprakészen vezesse. Másfelől elsősorban a felperes jogelődjének, illetve felperesnek áll érdekében, hogy a folyósított összegre vonatkozó adatokat nyilvántartsa, a fennálló tartozás összegét folyamatosan nyomon kövesse, hiszen a szerződésből eredő igényeinek az érvényesítéséhez ez elengedhetetlenül szükséges. Ugyanakkor az alperesi tartozás nyilvántartása és aktualizálása felperes jogelődje számára nem csak jogosultság, hanem kötelezettség is. Alperesnek nincs olyan kötelezettsége, amelynek alapján a saját tartozásáról nyilvántartást kellene vezetnie, az kizárólag felperes jogelődjét terheli.

Felperes a keresetleveléhez, illetve később előkészítő iratához nem csak az ítéletben meghatározott okiratokat, hanem az engedményezési értesítést és az alperesi forgalmi kimutatást is csatolta, amelyen valamennyi, alperes által teljesített befizetés és előírás feltüntetésre került, így a jelen peres eljárás alapjául szolgáló szerződés pénzforgalmát teljes egészében tartalmazza. Az engedményezési értesítés is tartalmazta, hogy alperesnek az engedményezéskor 1.498.103.- Ft tőke és 204.825.- Ft kamattartozása állt fenn a felperesi jogelőd felé, amely teljes egészében engedményezésre került a felperesi jogelőd által. Álláspontja szerint a csatolt

követelésátruházási értesítés és engedményezési szerződés igazolja, hogy valóban minden követelésre és minden járulékra kiterjedően megtörtént az engedményezés. Egyebekben a keresetlevélhez csatolt mellékletekből egyértelműen megállapítható az alperes által fizetendő teljes, valamint első lízingdíj összege, a futamidő, tőkét és ügyleti kamatot is magába foglaló havi lízingdíj összege. A szerződő felek a lízingszerződésben kikötötték, hogy a lízingügyletben a mértékadó devizanem svájci frank (CHF) lesz. A lízingszerződéssel kapcsolatos egyéb költségeket a keresetlevélhez csatolt Hirdetmény tartalmazta, amelyet alperes a lízingszerződés megkötésekor átvett és megismert.

A fentiekben túl csatolta a lízingszerződés elszámolását, a folyószámla egyeztetőt, valamint a követelésátruházási értesítést, amely okiratokból megállapítható, hogy a visszavett gépjármű értékesítését követő elszámolás időpontjában, valamint a követelés felperesre történő engedményezésének időpontjában mennyi volt az alperes tartozásának összege.

Előadta, hogy perben a fennálló követelését nem teljes egészében kívánja érvényesíteni, így a becsatolt okirati bizonyítékok összessége alapján megállapítható, hogy alperesnek legalább a kereseti kérelemben megjelölt összegű tartozása áll fenn felperessel szemben. Az elsőfokú eljárásban tehát mind a követelése jogalapját, mind annak összegszerűségét kétséget kizáró módon bizonyította, az elsőfokú bíróság pedig álláspontja szerint a fellebbezésben megjelölt eljárási szabálysértés következtében az ügy tényállását nem állapította meg megfelelően.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, a jogszabályoknak megfelelő. Hivatkozott a Budapest Környéki Törvényszék két határozatára, melyekben a másodfokú bíróság hasonló tényállásra alapítottan hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét és jelen elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal egyező módon úgy ítélte meg, hogy a felperes kereseti kérelmének összességét nem támasztotta alá.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Elsődlegesen rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a felperes fellebbezését a Pp. 392. § (1) bekezdése alapján a Pp. kísértékű perekre vonatkozó szabályai szerint bírálta el. Figyelemmel arra, hogy a felperes fellebbezésében a bizonyítékok téves értékelését, így a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértését állította eljárási szabálysértésként, a másodfokú bíróság a felperes fellebbezését érdemben vizsgálta.

A felperes fellebbezésében foglaltakra figyelemmel rögzíti a másodfokú bíróság az elsőfokú eljárás iratai alapján, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) és 164. § (1) bekezdése, valamint az 1/2009. (VI.24.) PK vélemény alapján tájékoztatta a peres feleket, hogy a felperesre hárul a

követelés összecszerűségének a bizonyítása, mind a tőke, mind a járulékos követelések tekintetében, valamint felperesnek kell bizonyítania az általa megállapítani kért késedelmi kamatigény mértékét és kezdő időpontját.

A felperes követelése összecszerűségének bizonyítására a fizetési meghagyásos eljárás perré alakulását követően benyújtott kereseti kérelmet tartalmazó beadványa mellékleteként csatolta a 2011. augusztus 8. napján kelt szerződés elszámolása elnevezésű beadványt; a 2012. augusztus 6. napján kelt felperesi fizetési felszólítást és engedményezésről szóló értesítést; a 2015. október 13. napján kelt fizetési felszólítást; a felperesi jogelőd hirdetményét; a folyószámla-egyeztetőt és a gépjárműről készült műszaki szakértői véleményt. Ezen túlmenően a 6. számú beadványa mellékleteként csatolta az engedményezési szerződést és annak 1. számú mellékletének alperesre vonatkozó kivonatát.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a fenti bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően okszerűen és logikusan értékelte, iratellenes megállapítást nem tett, ezért a BH2006.403 és a BDT2000.175 számú eseti döntések alapján a bizonyítékok felülmérlegelésének a fellebbezési eljárásban nem volt helye.

A fenti bizonyítékok egyenkénti és összességében történt értékelése alapján helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperes a keresetének összecszerűségére vonatkozó bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. A felperes által becsatolt okiratok alapján ugyanis nem állapítható meg, hogy a felek közötti szerződés megszűnésének időpontjában milyen összegű volt a lejárt tőketartozás és az ahhoz kapcsolódó járulékok összege.

Mindezek alapján megállapította a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a felperes fellebbezésében hivatkozott eljárási szabályt nem sértette meg.

Fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 394. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. § folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte az alperesnek a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapított és a 2. § (2) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenység mértékére tekintettel mérsékelt összegben megállapított 40.000.- Ft áfa-mentes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság
67. Pf. 630.472/2017/3.

6

Megjegyzí a másodfokú bíróság, hogy a felperes által hivatkozott többletként megfizetett kereseti illeték visszaigényléséről az elsőfokú bíróság határozhat.

Budapest, 2017. április 25.

dr. Ilisz Gabriella s.k.
a tanács elnöke

dr. Rajnai Gabriella s.k.
előadó bíró

dr. Sáhó Monika s.k.
bíró